

ved Kystfredningen skal gennemføres, i høj Grad forskellige, og det er denne Forskel, der gør, at man med fuld Ret kan betegne den i det foreliggende Forslag indeholdte Ordning som et betydeligt Fremskridt. For at undgaa at blive alt for vidtløftig skal man indskrænke sig til paa et enkelt Punkt, et Hovedpunkt, at paavise denne Forskellighed. Ifølge den bestaaende Ordning er Forholdet det, at det er Kystejeren (Brugeren), der for saa vidt bestemmer, om der skal nedlægges Forbud mod at borttage Sten og andre Materialier fra Forstranden ud for hans Ejendom eller ikke — som han alene ifølge Lov af 23. Januar 1862 har den Ret at fremsætte Begæring om Nedlæggelse af et saadant Forbud. Og Forholdet er endvidere det, at de 2 af det paagældende kommunale Raad valgte Mænd, som ifølge ovennævnte Lov skulle tilkaldes, naar Kystejeren ønsker Forbud nedlagt, og paa Aastedet afgøre, om der er Grund til at nedlægge det begærede Forbud eller ikke — i Almindelighed og uden smaaligt Hensyn til Lovens Ord imødekomme Kystejers Ønsker. Under den nuværende Ordning angaaende Kystfredningen er Stillingen altsaa i alt væsentligt den, at Kystejeren er fuldt ud Herre over, hvorvidt der skal nedlægges Forbud angaaende Forstranden ud for hans Ejendom eller ikke, og da Kystejeren ved at vælge mellem de 2 Ting, Forbud eller ikke Forbud, ofte lader sig lede af Hensynet til, hvilken af de 2 Udveje der kan skaffe ham den største øjeblikkelige økonomiske Fordel, saa vil man forstaa, at den bestaaende Ordning af Kystfredningen ikke kan vurderes synderligt højt.

I det foreliggende Forslag gaar man en ganske anden Vej. Ifølge dette skal Spørgsmaalet, om en Kyststrækning skal underlægges Forbud eller være fritagen for et saadant, ikke afgøres af de paagældende Kystejere, hverken enkeltvis eller i Samling. Spørgsmaal i saa Henseende skal ifølge det foreliggende Forslag afgøres af en for hver Amsraadskreds udnævnt og af 3 Medlemmer sammensat Kyst-

kommission, hvis Formand skal udnævnes af Landbrugsministeren, og hvoraf de øvrige Medlemmer vælges af det paagældende Amsraad. I denne Forslagets Hovedbestemmelse ligger dets store Fremskridt. Ved denne Bestemmelse er Kystfredningen fra at være de enkelte Kystejeres Sag, altsaa en privat Sag, bleven ophøjet til en Samfundssag, en Statssag, netop det, som den ifølge sin store Betydning bør være. Denne Forslagets rigtige Vurdering af Kystfredningens fremragende Betydning har for øvrigt givet sig Udslag i adskillige af Forslagets andre Bestemmelser, blandt andet i den, at Omkostninger ved Kystfredningens Udførelse i alt væsentligt skulle udredes af Statskassen, og i den, at Søgmaal vedrørende Kystfredningen skulle behandles som offentlige Politisager.

Formaalet, der søges fremmet ved det foreliggende Forslag, er kun eet: at frede vort Lands Kyster eller — hvad der er det samme — saa vidt muligt at forhindre, at Havet, naar Forslagets Ordning af Kystfredningen er traadt ud i Livet, faar Lov til at opluge noget som helst af vort Landomraade. Mod dette Formaal pege alle Forslagets Bestemmelser direkte eller indirekte. Det følger ganske af sig selv, at den enkelte Kystkommission under sin Virksomhed stadig vil have dette Formaal for Øje. Og naar den derfor ved Undersøgelsen af en Kyststrækning kommer til det Resultat, at der til dennes Fredning absolut maa kræves, at Forstrand og Strandbred ud for bemeldte Kyststrækning i større eller mindre Omfang bør underlægges Forbud — saa vil Kystkommissionen resolut nedlægge et saadant uden Hensyn til deres Ønsker, der i Forbudet med Rette eller Urette vil se en Aarsag til økonomisk Tab for sig.

Ud fra de i det foregaaende anførte Betragtninger angaaende Forslagets ledende Principper kan Udvalget paa det varmeste anbefale Forslaget til Gennemførelse, og det nærer det Haab, at der ved denne Rigsdagssamlings Slutning kan foreligge en paa Grundlag af dette Forslag gennemført Lov, saa at Kystfredningen her til Lands